

"Søndag den 19. april i Dag stærk Blæst, så vi alle må holde os nede i kahytten. Skibet slingrer og arbejder meget. Marie og Cathrine lidt søsyge, de andre børn leger og synger og er nok så glade, de mærker ikke til søsygen.

Den 20. april, god vind med høj sø og slingring, nu er søsygen ovre, den 21. har vi alle været på dækket, og set flere medgående sejlere, ja det var dejligt at komme på dækket igen og tage frisk luft.

Den 24. var det min fødselsdag. Stewarden havde lavet julekage, chokolade kogte jeg selv på maskinen så vi havde det helt gemytlig den dag.

Fredag den 15. maj samme aften passerede vi ækvator, og da havde vi stor morskab ombord, de der ikke havde været på sydlig bredde før, altså ikke havde passeret ækvator, skulle give noget ud eller "hønse" som det hed, og det var jo alle børnene og mig, samt flere af mandskabet, de som havde været her før var da udklædt, en som skulle forestille Neptun og de andre hans tjenere og en som var hans kone, kom med et stort barn på armen, alle kom ned i kahytten, børnene var alle oppe, og vi morede os alle godt, da de spillede godt komedie, jeg fik hurtig en bollepunch lavet til dem så vi slap fri for at blive døbt, men de af mandskabet som ikke havde passeret før blev indsmurt i sod og fedt og barberet og klippet, derefter badet i en stor balje vand, så der var en farlig støj, men alt gik dejligt og ordentligt til.

Den 30. maj... kedeligt er det med dårligt vejr at være inde i kahytten, men børnene var alle glade og raske. ... lille Niels vokser godt og er rask, han har nu 4 tænder, og kravler rundt i kahytten...

Den 24. juni passerede øer som hed Croset-øerne, men det er en lang vej at sejle endnu, min mand siger, at det skal gå godt, når vi kan gøre det i 40 dage til at tænke sig at sejle her så mange dage endnu i sådant dårlig Vejr, men hvem Gud vil bevare, er uden fare.

Den 7. juli, i Dag er vor 11års bryllupsdag, og min Faders Fødselsdag, vi har også rigtig behageligt vejr, eftersom vi har været vant til det dårligt vejr i lang tid, så det var en hel højtid, at vi alle kunne sidde nogenlunde rolig ved bordet at spise, de andre dage slingrede maden ud, både af terrinen og tallerkener, så det næsten ikke var til at sidde ved bordet at spise.

Den 28. juli fik vi lods om bord. Efter 110 dages rejse.

Den 29. juli 1891, ankom til Brisbane. "Alt vel". Brisbane er en køn by, vi fik mange venner, blandt danske som boede der, var ofte i besøg på landet, og morede os alle godt, Børnene var alle glade ved den dejlige køretur, ligeledes besøg af dem om bord, så tiden gik hurtig for os.

Den 18. august blev vor lille Niels syg, og døde den 19. af krampe, vi havde doktor til ham, men tiden havde jo været omme, det var jo hårdt at miste ham, han blev begravet den 20. august 1891.

Den 10. september, ankom til Raine Island, hvor vi gjorde fast til en bøje, det er blot en lille ø, som ligger i Torres-Strædet, kun 1/4 mil stor, der var ikke andre folk, som de der indskibede guano, som vi også skulle lastes med.

Den 15. september, begyndte vi at laste, men der var sådan en støv ved den last, at det var ikke til at være i kahytten. Købmanden havde et hus som ikke blev afbenyttet i denne tid, så han bød os til at komme i land og bo der indtil skibet var færdig med at laste. Vi havde det godt der, børnene var ude at samle fugleæg hver dag, så vi fik allesammen så mange vi kunne spise. Børnene morede sig godt der, var hver dag nede ved stranden at samle koral, snegle, konkylier samt for at fiske.

Den 3. oktober kom vi igen om bord og den 4. oktober 1891 afsejlede vi."

Efter 173 dages rejse ankom HALNAKER til Falmouth og gik derfra til Hamborg i april 1892. Her blev den datter, Anna Nielsen havde født to måneder før i Nordatlanten, døbt Laura Atlanti. Kaptajn Thomas Nielsen fortsatte alene et års tid og kaldte så familien til New York, hvortil Anna Nielsen ankom efter en yderst krævende sejlads midt i vinterstorme og med seks børn at passe på. Det blev hendes næstsidste medsejlad. Den sidste og længste indledtes i 1895, hvor Thomas Nielsen skal føre en anden gammel jernbark, NOR' WESTER.

»Den 4. oktober 1895 rejste fra Fanø til Glasgow med Dampskibet ESBJERG, havde svær storm og selvfølgelig alle søsyge.

Den 7. oktober om aftenen kom om bord.

Den 14. oktober afgang fra Glasgow, samme dag ankrede ved Greenoek. Atlanti endnu lige syg. [Efter lægetilsyn].

Den 21. oktober blev vinden god, afsejlede fra Lamlash, og vor lille pige i god bedring, fik storm og en del slingring så vi alle holdt køjen, men var dog ikke videre søsyge.

Den 1. november var vi ved Kanarieøerne... det så smukt ud her, men det var nu også et behageligt Klima, vi gik nu allerede med let tøj på.

Den 25. november opdagedes en fejl ved roret, så at rejsen ikke kunne fortsættes, kursen blev sat for Bahia i Brasilien, for at få roret istandgjort igen.

Den 27. november kom vi til ankers i Bahia, her gjorde vi en hel del bekendtskab imellem skibsførerne, og nogle havde også deres familie om bord, ofte var vi i land der og havde det for resten godt, men det var meget varmt juleaften og nytårsaften havde vi det også helt gemytligt, og skibet var pyntet med grønt, så det så helt kønt ud.

Den 18. januar 1896 afsejlede igen derfra til Mauritius, havde god vind for en tid, af og til en sejler som var en hel glæde for alle.

Fredag den 13. april 1896 kom vi ind til Mauritius, her traf vi sammen med barken DORA af Fanø, Kaptajn Soniksen, og 3 master Skonnert ANNA af Kolding, Kaptajn Kaas, som havde sin kone med. I Mauritius var vi ikke meget i land, begrundet på sygdom men fik alt at se som var værd at se.

Derfra gik vi den 8. maj til Melbourne med en ladning sukker, fik straks meget dårligt vejr. Den 23. maj havde orkanagtig storm, fik en del vand i kahytten, og der blev kastet mange sække sukker overbord, for at lette skibet, da der var stadig fuld med vand på dækket, ja det så skrækkeligt ud. Den 29. maj 1896 blev en lille pige, India Kirstine Daisy født altså på 39 sydlig Breddegrad og 83 østlig længdegrad, stadig svær storm og slingring...

Den 27. juni ankom vi til Melbourne, der blev vor lille pige døbt af en svensk præst, her havde vi det jo hel godt.

Den 21. september gik derfra til Vestaustralien med en ladning træ til byen Geraldton. Rejsen dertil var med meget uroligt vejr, men vi var jo nu godt vant dertil, så vi mærkede det snart slet ikke...

Vi afgang fra Geraldton den 15. december... fik en lang rejse med megen modvind, krydsede snart inde under landet i 30 Dage, med ganske smuldt vande, her så vi nogle underlige skibe, det lignede de gamle vikingskibe, vi troede snart det var sørøvere først vi så dem.

Den 23. februar 1897 ankom vi til Bombay, der var megen sygdom som de kaldte byldepest, der døde flere hundrede mennesker hver dag. Bombay var ellers en køn by, navnlig udenfor byen var der nydeligt at køre omkring, men ved den tid, vi var der, var det halve af byen uddød. Vi afsejlede fra Bombay den 1. april med en ladning stykgods blandt andet bomuldsfrø og Jute, det halve af mandskabet var syge og flere af børnene havde feberen også begyndt med, og kort efter vi var kommen ud blev jeg også syg af feber, og alle børnene, ja alle om bord havde feberen på rejsen, så vi spiste en masse kinin og det var jo vidst også dette som hjalp os, vi kom det i hvert fald godt over allesammen.

Den 2. juni 1897 kom vi til Melbourne, og mødte vore gamle bekendte igen...

Den 25. juni afsejlede vi fra Melbourne til Malden Island for at laste guano, havde godt vejr dertil og ankom den 3. august, det var blot en ganske lille ø, med kun 4 hvide mennesker på. Resten var sorte, som arbejdede i guanoen, her var ingenting at få af nogen slags, ikke en gang vand fandtes der på øen, vi kom i land at bo, og kogte selv vores mad.

Den 4. september 1897, strandede et stort amerikansk fuldskib COMMODORE og blev total Vrag...

Den 25. september 1897 afsejlede vi fra Malden Island til Duniden på New Zealand, og vi fik kaptajn Davidson samt hans kone og 15 mand af COMMODORE's besætning med som passagerer til Duniden, så det blev indskrænket med plads, med så mange mennesker om bord, og da vi selv var mange i forvejen. Vi havde en del dårligt vejr på rejsen, og ankom til Duniden den 4. november 1897. I Duniden havde vi en køn tid, især børnene gjorde stor bekendtskab og de alle lærte at tale rigtig godt engelsk.

Den 20. november 1897 blev en lille pige født, som blev døbt af en norsk præst, og fik Navnet Maori Zelanti Nielsen. I Duniden holdt vi jul og gik derfra 16. februar 1898 til London med Uld... [i Nordatlanten] vi fik lidt brød og mel fra en norsk bark, da vi var bange for vi skulle blive kort, da der ikke var udseende til andet end som modvind. Vind og vejr forblev omskiftende, og vi ankom til London den 14. juni 1898, efter 119 Dages rejse fra New Zealand. Herfra rejste jeg hjem tillige med alle børnene.”

(fra red: Morten Hahn Petersen: I storm og stille – den sikre havn, 1992)